

ROZSUDOK**V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **T & T staving, a. s.**, so sídlom Vranovská 6, Bratislava, IČO: X., *zastúpeného Lion Law Partners, s. r. o., so sídlom Horná č. 32, Banská Bystrica*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Banskej Bystrici**, so sídlom Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, *zastúpeného Advokátskou kanceláriou Urbáni & Partners, s. r. o., so sídlom Skuteckého č. 17, Banská Bystrica*, za účasti: **1/ Slovenskej správy ciest**, so sídlom Miletičova 19, Bratislava, **2/ Železníc Slovenskej republiky**, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, **3/ Lesov Slovenskej republiky, š. p.**, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, **4/ Mgr. J.**, bytom U., **5/ JUDr. J.**, bytom U. a **6/ Mesta Banská Bystrica**, ul. ČSA č. 26, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚBB-2010-603/897-1:OŠSS zo dňa 25. mája 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. augusta 2011, č. k. 24S/70/2010-129, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. augusta 2011, č. k. 24S/70/2010-129 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KSÚBB-2010-603/897-1:OŠSS zo dňa 25. mája 2010, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Mesta Banská Bystrica č. RV-73041/07/1/Boj zo dňa 08.02.2010, ktorým žalobcovi nariadil odstránenie stavby žalobcu „sklad – montovaný prístrešok“ na pozemku KN-C č. X., k. ú. U. v Banskej Bystrici.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246a OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP citujúc ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/, § 88a ods. 1 a 2, § 57 ods. 2, § 88b zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 12 ods. 6 a 9 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii (ďalej len „vyhláška č. 55/2001 Z. z.“), odôvodnil svoj rozsudok tým, že žalobca v žalobných dôvodov (rozsahom ktorých je pri súdnom prieskume súd viazaný), neuviedol žiadne skutočnosti ani dôkazy, ktoré by mohli byť podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pričom prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, 3 OSP). Zdôraznil, že je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu viazaný dôvodmi uvedenými v žalobe (§ 247 a nasl. OSP) a nemôže dôvody žaloby za žalobcu dopĺňať a ani z neurčitých tvrdení žalobcu si dôvody nezákonnosti domýšľať.

Krajský súd to zdôraznil preto, že v tomto prípade žaloba obsahuje ako dôvody žalobcovo vyjadrenie nesúhlasu s rozhodnutím bez konkretizácie, aký to má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, resp. bez uvedenia konkrétnych zo zákonom rozporných skutočností.

K prvému dôvodu žaloby krajský súd uviedol, že stavebný zákon v ustanovení § 88a upravuje v konaní o dodatočnom povolení stavby jednotný postup bez ohľadu na to, aké boli príčiny, že ide o stavbu nepovolenú. Výnimkou je len prípad, ktorý spĺňa znaky uvedené v § 88b stavebného zákona alebo prípad podľa poslednej vety § 88a ods. 1 stavebného zákona. Potom práve dovoľávať sa odlišného prístupu, napriek tomu, že na predmetnú stavbu bolo potrebné stavebné povolenie, ktoré nebolo vydané, je v rozpore so zákonom. Stavebný úrad, t. j. obec pri výkone prenesenej štátnej správy, musí postupovať výlučne v medziach

zákona a na základe zákona. Z uvedeného vyplýva, že takto uplatnený dôvod žaloby neobstojí.

K druhý žalobný dôvod, ktorý ani nebol formulovaný ako dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, krajský súd považoval za nepodložené tvrdenie nesúladne s obsahom správneho spisu bez konkretizácie, aký predmetné informácie majú mať vzťah k zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Ani tretí dôvod žaloby podľa krajského súdu neobstojí, nakoľko nie je možné dospieť k záveru o súlade stavby s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, ak je stavba v rozpore s platnou územno-plánovacou dokumentáciou. Ustanovenie § 88a ods. 1 stavebného zákona jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností umožňuje dodatočne povoliť len takú stavbu, ktorá nie je v rozpore s územným plánom. Krajský súd vyslovil názor, že ak je stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom; po takomto zistení už nemá právny význam ďalšie zisťovanie súladu či nesúladu takejto stavby s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi.

Na záver krajský súd uviedol, že ako dôvody žaloby nemôžu obstať tvrdenia žalobcu o jeho budúcich zámeroch, či dokonca o konaniach začatých po vydaní napadnutého rozhodnutia. Pre súd pri prieskume správnych rozhodnutí je v zmysle § 250i ods. 1 OSP podstatný skutkový stav ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia. Preto na posúdenie, či bolo správne rozhodnutie vydané súlade so zákonom alebo nie, logicky nemôžu mať žiadny vplyv skutočnosti, ktoré nastali po jeho vydaní.

Takto potom Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k právnemu záveru, že preskúmaním žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona, konštatujúc, že správny orgán rozhodol na základe dostatočne zisteného stavu veci, vec správne právne posúdil, jeho rozhodnutie obsahovalo náležitosti podľa ustanovenia § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), bolo riadne a zrozumiteľne odôvodnené, súd v postupe správneho orgánu nezistil vadu, ktorá by spôsobila nezákonnosť vydaných rozhodnutí.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca domnievajúc sa, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca vo svojom odvolaní s poukazom na ustanovenie § 140 stavebného zákona a ustanovenie § 32 ods. 1 správneho poriadku namietal, že už v pôvodnom žalobnom návrhu

uviedol, že v danom prípade sa nejednalo o klasickú „čiernu stavbu“, ktorú by žalobca zriadil vedome v rozpore s obsahom jednotlivých ustanovení stavebného zákona, ale o nepovolenú stavbu sa začalo jednať až v dôsledku zásahu orgánov prokuratúry. Je preto nepochybné, že vzniknutú situáciu spoluzavinil stavebný úrad svojim nesprávnym rozhodnutím v správnom konaní. Keďže sa nedopustil porušenia zákona v čase zriadenia nepovolenej stavby, ale stalo sa tak ex post – po jej vybudovaní za súhlasného stanoviska stavebného úradu, bolo potrebné zohľadniť uvedené skutkové špecifikum aj pri celkovom hodnotení skutkového stavu a pri pomenovaní príčinenia žalobcu na existujúcom stave.

Podľa žalobcu skutkovým okolnostiam prípadu nezodpovedá preto premisa opakovane konštatovaná v prvostupňovom rozhodnutí, že nebolo sporu medzi účastníkmi konania o charaktere predmetnej stavby, ako nepovolenej (čiernej) stavby.

Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že nespochybňuje samotnú aplikáciu príslušných ustanovení stavebného zákona na ďalší postup stavebného úradu v tomto prípade, jeho námietka sa týkala skutočnosti, že z vyššie uvedených dôvodov nepostupoval správny orgán v súlade so zákonom, keď okolnosti známe v čase rozhodovania žalovaného správneho orgánu vyhodnotil jednostranne a v rozpore s ich skutočným obsahom.

Nakoľko prvostupňový súd posudzoval postup žalovaného správneho orgánu výlučne z hľadiska úzko formulovaného verejného záujmu, bol podľa názoru žalobcu porušený právny záväzok Slovenskej republiky, zakotvený v Dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd v znení protokolu č. 3, 5, 8 – právo na spravodlivý proces, v dôsledku čoho trpí konanie na krajskom súde inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa žalobcu vzhľadom na špecifickú skutkovú situáciu správny orgán nepostupoval v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správne, keď dôkazným bremenom zaťažil výlučne žalobcu.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že samotné konanie o odstránení stavby nebolo začaté z jeho podnetu, ale bolo iniciované zásahom prokuratúry a aj z tohto dôvodu nemožno prenášať dôkazné bremeno výlučne na neho. V danom prípade bolo podľa žalobcu potrebné prihliadnuť aj na vyhľadávaciu zásadu, v zmysle ktorej bol správny orgán povinný aj sám zabezpečovať dôkazy tak, aby prispeli k úplnému zisteniu skutkového stavu, ako aj všetkých ostatných skutočností podstatných pre jeho rozhodnutie. V rozpore so zásadou zákonnosti a proporcionalnosti každého zásahu orgánu štátnej správy do súkromného vlastníctva dotknutého subjektu (ne)bol vyhodnotený postup stavebného úradu pri vybavovaní žiadosti žalobcu o povolenie zariadenia staveniska pre budúcu výstavbu rodinných domov.

Iné verejné záujmy ako rozpor s platnou územne - projektovou dokumentáciou (ďalej aj „ÚPD“) sa nehodnotili, preto bolo dôvodné venovať náležitú pozornosť aj otázke, ktorá

mala podstatný vplyv na zmenu právnej kvalifikácie z nepovolenej stavby na povolenú dočasnú stavbu (zariadenie staveniska), pričom žalobca sa snažil upozorniť na argument, že v prípade dodržania zákonných lehôt pri vybavovaní jeho žiadosti by právne hodnotenie nepovolenej stavby neprichádzalo do úvahy.

Žalobca teda mal za to, že príslušný správny orgán tým, že nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal ústne konanie ani miestne zisťovanie a nedostatočne posúdil konkrétne skutkové okolnosti prípadu, rozhodol v rozpore s § 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 32 ods. 1 a 2, a § 46 správneho poriadku ako aj v rozpore s § 88 ods. 1 písm. b/ vo väzbe na § 88a stavebného zákona.

Nie je preto podľa žalobcu pravdivé konštatovanie prvostupňového súdu, že žalobca v čase vydania rozhodnutia disponoval len tvrdeniami, keďže v tomto čase mal k dispozícii minimálne stanovisko UH č. 731/2010 zo dňa 06.05.2010, ktoré správny orgán vo svojom rozhodnutí nijako nezohľadnil a rovnako naň neprihliadol súd vo svojom rozsudku. Uvedené stanovisko ovplyvnilo hlavný argument o rozpore existujúcej stavby s platnou ÚPD v tom smere, že zmenilo východzie právne postavenie žalobcu v porovnaní so stavom pred vydaním tohto stanoviska

Hoci krajský súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že ako dôvod žaloby nemôžu obstať tvrdenia žalobcu o jeho budúcich zámeroch, je nepochybné, že správny orgán je v súvislosti so zásadami správneho konania povinný zohľadňovať aj kritérium účelnosti. V danom prípade bolo preto podľa žalobcu potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že predmetný sklad predstavoval len dočasnú stavbu, ktorá sa nijako negatívne nedotýkala príslušných zložiek životného prostredia, a že žalobca avizoval jej využitie ako zariadenie staveniska pre plánovanú výstavbu nízko – podlažných domov.

Z vyššie uvedeného žalobca považuje rozsudok prvostupňového súdu za nesprávny z dôvodu, že krajský súd nezohľadnil argumentáciu žalobcu a jednostranne vychádzal z nesprávnych právnych záverov žalovaného. Konaniu o odstránení stavby musí predchádzať samostatné konanie v zmysle § 88a stavebného zákona o dodatočnom povolení stavby. Len v prípade ak by sa v konaní a dodatočnej legalizácii preukázalo, že nepovolená stavba bude v rozpore s verejnými záujmami, potom začne stavebný úrad konať v zmysle § 88 stavebného zákona.

Žalobca bol toho názoru, že v celom doterajšom konaní sa dostatočne objektívne nepreukázalo, že stavbu nie je možné dodatočne povoliť. Podľa žalobcu rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd riadne nevyhodnotil všetky podstatné skutočnosti obsiahnuté v žalobnom návrhu, najmä sa nedostatočne zaoberal postupom žalovaného v súvislosti so získaním všetkých dôkazov a podkladov potrebných

pre rozhodnutie vo veci samej, predovšetkým či bol zo strany správneho orgánu dodržaný postup v zmysle § 32 ods. 1 a ďalších súvisiacich ustanovení správneho poriadku.

Na základe žalobcom uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/70/2010-129 zo dňa 31.08.2011 zmenil tak, že zruší rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSÚBB-2010-603/897-1:OŠSS zo dňa 25.05.2010 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s konštatovaním krajského súdu, že v prvom rade obsah žaloby z hľadiska námietok voči napadnutému rozhodnutiu bol v tomto smere dosť všeobecný, nekonkrétny, a že súd dôvody žaloby za žalobcu nevyhľadáva. Žalobca viac-menej odkazuje na námietky vyslovované v priebehu správneho konania, resp. uvedené v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Napriek tomu sa krajský súd týmito námietkami podrobne zaoberal a vyhodnotil ich v súlade so záverom žalovaného.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o „čiernej stavbe ex post“, podľa žalovaného takýto termín neobstojí, pretože nie je rozhodujúca vedomosť, resp. úmysel, ale právny stav veci. Žalobca bol vyzvaný na doplnenie žiadosti o dodatočné povolenie stavby, ale v určenej lehote nepredložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná, a ako konštatuje žalobca v odvolaní, ani aplikácia príslušných zákonných noriem žalovaným.

Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom žalobcu, pokiaľ argumentuje „len nesúlalom s platnou ÚPD“, alebo žeby „v prípade dodržania lehôt pri vybavovaní jeho žiadosti právne hodnotenie nepovolenej stavby neprichádzalo do úvahy“, pretože takýto závažný nesúlad nemožno prehliadnuť a rozhodujúci je právny a skutkový stav v čase vydania rozhodnutia, pričom nie je možné sa dovolávať na podmienku neurčitú, ktorá sa vôbec nestáť nemusela, ale len mohla. Potom samotná účelnosť nie je pojmovým znakom, ktorý by predchádzal preukázaniu súladu a z tohto dôvodu potom neobstojí tvrdenie žalobcu o prenesení dôkazného bremena na správny orgán. Žalobca žiadal opätovne o predĺženie lehoty na predloženie požadovaných dokladov, pričom mu správny orgán vždy vyšiel v ústrety a lehotu mu zakaždým predĺžil o 30 dní. Keďže ani v týchto dodatočných lehotách žalobca nepreukázal súlad s verejným záujmom a cieľmi a zámermi územného plánovania, bolo rozhodnuté zákonne, pretože žalobca nepreukázal ohrozenie jeho subjektívnych práv.

Podľa žalovaného krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil a jeho závery zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a požiadavkám zákona. Z uvedených dôvodov považuje Krajský stavebný úrad v Bratislave podané odvolanie za nedôvodné a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 24S/70/2010-129 zo dňa 31. augusta 2011 potvrdil.

K podanému odvolaniu sa vyjadrili aj účastníci konania v 1, 3, 4, 5 a 6 rade.

Účastník v 1. rade Slovenská správa ciest pridržiac sa svojich predchádzajúcich vyjadrení uviedla, že je v súlade s § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v platnom znení správcom ciest I. triedy vo vlastníctve Slovenskej republiky. Vzhľadom k tomu, že parc. KNC č. X. v k. ú. U. ako aj objekty zrealizované na tejto parcele („Sklad – montovaný prístrešok“) sa nenachádzajú v bezprostrednej blízkosti cesty I. triedy (cesta č. 1/59). Slovenská správa ciest nemá naliehavý záujem na výsledku správneho (stavebného) konania ani na výsledku konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, a preto posúdenie všetkých uvádzaných skutočností v odvolaní žalobcu ponecháva na zvážení a rozhodnutí súdu.

Účastník konania v 3. rade Lesy Slovenskej republiky, š. p., uviedol, že rozsudok krajského súdu, považuje za zákonný a správny a odvolanie odporcu vzhľadom na zistený skutkový stav za nedôvodné.

Účastníci konania v 4. a v 5. rade rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31.08.2011, č. k. 24S/70/2010-129 navrhli potvrdiť. Podľa nich v rozsudku krajský súd presne vystihol podstatu veci, že *„ak je stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom. Po takomto zistení už nemá právny význam ďalšie zisťovanie súladu, či nesúladu takejto stavby s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi.“* Mali za to, že právne zastúpený žalobca v odvolaní len naruby prekrúca právnou úpravu a opakuje nepravdivé a zavádzajúce údaje. Podaním odvolania dosiahol na ďalšie mesiace ochranu poskytovanú mu už 15-ty mesiac uznesením prvostupňového správneho súdu z 06.08.2010 o odklade vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného.

Namietali však, že krajský súd tak ako pri vydávaní uznesenia z 06.08.2010 o odklade vykonateľnosti, aj pri vydávaní uznesenia z 31.08.2011, ktorým po ôsmich mesiacoch zamietol ich návrh na zrušenie uznesenia o odklade vykonateľnosti, postupoval v rozpore

s právnou úpravou, judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 23/01, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/475/2009 a ďalšími).

Na záver poukázali na žalobcom spomenutú dražbu, čo podľa nich môže byť právne významnou skutočnosťou v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Asi mesiac visí na plote areálu oznam Dražobnej spoločnosti, a. s. o dražbe. Podľa neho si uvedený účastníci na internetovej stránke Notárskeho centrálného registra dražieb našli oznámenie o dobrovoľnej dražbe uskutočňovanej na návrh záložného veriteľa ktorej I. kolo sa má konať 07.11.2011 a jej predmetom sú všetky nehnuteľnosti zapísané aj nezapísané na LV č. X. k. ú. U. a ich príslušenstvo.

Právna úprava na jednej strane pod hrozbou sankcie zakazuje uskutočnenie, aj užívanie nelegálnej stavby (čo je logické vzhľadom na ochranu života, zdravia, životného prostredia, majetku atď...) a na druhej strane doposiaľ nezakazuje porušiteľovi stavebného zákona nadobudnúť do vlastníctva výsledok svojho protiprávneho konania – nelegálnu stavbu, ani právne nástupníctvo. Nelegálna stavba sa však nedá zapísať do katastra nehnuteľnosti, preto sa z LV ani nedá zistiť zmena jej vlastníka. Ak dôjde k zmene vlastníka skôr než rozhodne odvolací súd, mohlo by to byť pre rozhodnutie právne významné.

Účastník konania v 6. rade Mesto Banská Bystrica, žiada rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 24S/70/2010–129 zo dňa 31.08.2011 potvrdiť, pretože ho považujeme za zákonný, vecne správny, vychádzajúci z náležite zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci.

Účastník konania v 2. rade – Železnice Slovenskej republiky odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s nimi najvyšší súd zásadne stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdým nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Pokiaľ žalobca vytýkal krajskému súdu, že sa bez náležitého zdôvodnenia a vyhodnotenia dôkazov na vec sa vzťahujúcich stotožnil s názorom žalovaného, najvyšší súd dáva do pozornosti, že správny súd je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o dodatočnom povolení stavby upravenom v § 88a stavebného zákona.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; **odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.**

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, **ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi.** Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, **ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.**

Stavebný úrad nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote :

- a) nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby,
- b) nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby.

Podľa § 88b stavebného zákona ustanovenia § 88a ods. 1 až 6 sa nevzťahujú na konanie o stavbách, pri ktorých bolo zrušené právoplatné stavebné povolenie z dôvodu, že bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Na opakované konanie o žiadosti o stavebné povolenie sa primerane vzťahujú § 58 až § 66.

Podľa § 12 ods. 9 vyhlášky č. 55/2001 Z. z. **podkladoch je v obytnom území možné umiestňovať len nevyhnutne prislúchajúce zariadenia ako garáže, stavby občianskeho**

vybavenia, verejné technické vybavenie miestneho významu, detské ihriská a zeleň.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod..

Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné **zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka**, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

Pri stavbách postavených bez povolenia stavebného úradu alebo v rozpore s ním je stavebný úrad povinný vždy najskôr skúmať, či takáto stavba nie je v rozpore s **verejnými záujmami**.

Konanie o dodatočnom povolení, resp. o odstránení stavby začína stavebný úrad o odstránení stavby začína stavebný úrad z vlastného podnetu „ex offo“ oznámením v spojení s § 88 ods. 1 písm. b/ a § 88a stavebného zákona.

Vlastník nepovolenej stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady z hľadiska preukázania súladu s verejným záujmom, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov, správcov sietí a technického vybavenia územia, ako aj obce ako samosprávneho orgánu, potrebné pre posúdenie súladu stavby s verejnými záujmami.

Rozsah požadovaných dokladov vychádza najmä z § 126 stavebného zákona, ktorý sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho o aký druh stavby ide.

Posúdenie súladu nepovolenej stavby s verejnými záujmami podľa predložených podkladov je vo výlučnej pôsobnosti stavebného úradu v súčinnosti s dotknutými orgánmi, a to v konaní o dodatočnom povolení stavby, resp. o odstránení stavby.

Stavebný úrad môže upustiť i od miestneho zisťovania, prípadne aj od ústneho pojednávania, ak sú mu dobre známe pomery staveniska a žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby (§ 61 ods. 2 stavebného zákona).

Následne podľa výsledku konania stavebný úrad rozhodne, či je možné stavbu dodatočne povoliť, alebo či je potrebné nariadiť jej odstránenie.

Najvyšší súd zo súdneho a administratívneho spisu mal za preukázané, že žalobca žiadosťou zo dňa 13.11.2007 požiadal o dodatočné povolenie na stavbu „sklad – montovaný prístrešok“ na pozemku KN-C č. X., k. ú. U. (ďalej len „predmetnú stavbu“), kde bol následne vyzvaný mestom Banská Bystrica na doplnenie žiadosti o dodatočné povolenie stavby v súlade s § 88a stavebného zákona a doklady o tom, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi a stanovil lehotu na doplnenie dokladov. Súčasne prerušil konanie a v rozhodnutí upozornil žalobcu, že ak nepredloží požadované doklady v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby v zmysle § 88a ods. 2 stavebného zákona.

Žalobca opakovane požiadal o predĺženie lehoty a táto mu aj bola opakovane predĺžená, a to posledne do 27.10.2009.

Žalobca ani v predĺženej lehote na doplnenie podania nepredložil žiaden relevantný doklad. Stavebný úrad v konaní zistil, že predmetná stavba sa nachádza na pozemku, ktorý podľa platného ÚPN-A, B Banská Bystrica schváleného Vládou Slovenskej republiky č. 262/1976 zo dňa 15.09.1976 sa nachádza v zóne obytných plôch s nízko-podlažnou zástavbou. Podľa § 12 ods. 9 vyhlášky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacej dokumentácii a územnoplánovacích podkladoch v obytnom území je možné umiestňovať len nevyhnutne prislúchajúce zariadenia ako garáže, stavby občianskeho vybavenia, verejné technické vybavenie miestneho významu, detské ihriská a zeleň. Ďalej zo stanoviska oddelenia územného plánovania a bytovej politiky Mesta Banská Bystrica zistil, že umiestnenie skladu nie je vhodné nielen z hľadiska funkcie, ale aj z hľadiska urbanistického osadenia objektu v súvislosti s verejne prerokovanou urbanistickou štúdiou. V zmysle uvedeného udelenie súhlasu pre dodatočné povolenie predmetnej stavby je v rozpore s platným ÚPN ako aj s vyhláškou č. 55/2001 Z. z..

Na základe uvedených zistení stavebný úrad **oznámil 17.12.2009** začatie konania o odstránení stavby podľa § 88a ods. 2 a § 88 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona z dôvodu, že žalobca nepredložil požadované doklady v určenej lehote a na základe vlastných zistení odboru výstavby a životného prostredia, oddelenia územného plánovania a bytovej politiky Mesta Banská Bystrica zo dňa 09.10.2009 sa preukázal rozpor stavby s verejným záujmom (zároveň konštatoval, že v danej lokalite bytová výstavba nie je predmetom žiadneho konania). Dodatočné povolenie stavby, pri ktorej nebolo sporné, že bola postavená bez stavebného povolenia by bolo v rozpore s § 88 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, a teda s verejnými záujmami chránenými právnym poriadkom. **Pre tento dôvod bolo nariadené odstránenie stavby.**

Z vyššie uvedeného opisu skutkového stavu je zrejmé, že žalobca svojim konaním (správaním) nepreukázal, že uvedená stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, jeho ničím nepodložené námietky bez konkretizácie, resp. jeho nepodložené tvrdenia v uvedenom smere, ako správne skonštatoval i krajský súd, sú vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a postupu správnych orgánov bez právnej relevancie.

K námietke žalobcu ohľadom spornosti charakteru stavby ako **nepovolená** („čierna“) stavba, treba zdôrazniť, že **nepovolená stavba** vždy znamená, že stavebník nemal na stavbu

oprávnenie podľa verejnoprávnych predpisov, ktorá skutočnosť v danej veci bez akýchkoľvek pochybností nastala.

K námietke žalobcu ohľadom posúdenia postupu žalovaného výlučne z hľadiska úzko formulovaného verejného záujmu, ktorým bol podľa názoru žalobcu porušený právny záväzok Slovenskej republiky, zakotvený v Dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd v znení protokolu č. 3, 5, 8 – právo na spravodlivý proces, v dôsledku čoho trpí konanie na krajskom súde inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že nie je možné dospieť k záveru o súlade stavby s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, ak je stavba v rozpore s platnou územno-plánovacou dokumentáciou, čo nesporne vyplýva z vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona, ktoré jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností umožňuje dodatočne povoliť len takú stavbu, ktorá nie je v rozpore s územným plánom. Podľa najvyššieho súdu nie je pri tejto žalobcovej námietke ani celkom namieste, ak sa ochrany ľudských práv dovoľáva niekto, kto vedome porušil zákon a svojim konaním ho porušuje aj naďalej.

K zákonnosti postupu správnych orgánov najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku je správny orgán povinný chrániť záujmy štátu a spoločnosti a dôsledne vyžadovať plnenie povinností.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Zistením skutočného stavu veci sa rozumie zistenie všetkých podstatných skutočností v súlade

s príslušným hmotnoprávnym predpisom. Úplnosť znamená povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či budú v prospech alebo neprospech účastníka.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprímerane nezvyšovali trovy konania, a aby nedochádzalo k priet'ahom v konaní. Práve riadne objasnenie taktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá **charakter absolútny**, t. j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.).

Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Na žalobcove námietky na nevykonanie ústneho konania a miestneho zisťovania v zmysle zhora citovaných zákonných ustanovení a uvedených zásad treba uviesť, že neovplyvnilo zákonnosť konania a nebolo potrebné aj s poukazom na predchádzajúce podanie (ohlásenie) stavebnému úradu žalobcom o zrealizovaní drobnej stavby zo dňa 09.08.2006, ktoré bolo v rozpore so zákonom. Vychádzajúc zo skutočnosti, že pôvodne stavebný úrad v rozpore so zákonom oznámením č. ÚR 1610/00 zo dňa 08.09.2006 zaslal

žalobcovi vyjadrenie o tom, že voči stavbe nemá námietky, ktoré opatrenie na základe protestu prokurátora bolo zrušené a vec je právoplatne skončená, potom nie je sporné, že stavebnému úradu boli dobre známe pomery staveniska a stavby, a preto upustenie od miestneho zisťovania a od ústneho pojednávania je v súlade s ustanovením § 61 ods. 2 stavebného zákona. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu pritom tiež vyplýva, že žalobcovi bola v konaní pred správnyimi orgánmi daná dostatočná možnosť vyjadriť sa a uplatniť svoje práva.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa stanoviska Útvaru hlavného architekta Mesta Banská Bystrica, ide o stanovisko, ktorým sa schválilo dopracovanie urbanistickej štúdie, na základe čoho žalobca požiadal dňa 15.06.2010 stavebný úrad o dodatočné povolenie stavby, zariadenia staveniska na KNC parc. č. X., k. ú. U.. Ide teda o aktivitu žalobcu po **vydaní napadnutého rozhodnutia**. Táto námietka je preto irelevantná jednak vzhľadom na zhora už citované ustanovenie § 250i ods. 1 OSP a tiež s ohľadom na to, že z okolností prípadu je dostatočne zrejmé, prečo stavbu nie je možné dodatočne povoliť.

Najvyšší súd v zhode s právnym názorom krajského súdu budúce zámery žalobcu, na ktoré poukázal vo svojom odvolaní, tiež považuje za právne irelevantné, z dôvodov, ako uviedol krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj s odkazom na ustanovenie § 250i ods. 1 OSP.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky žalobcu vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktorými by žalobca bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázal, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup v zmysle ustanovenia § 88a stavebného zákona, a že by správne orgány pri hodnotení dôkazov či odôvodnení rozhodnutia porušili ustanovenia správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobcu s právnym posúdením veci krajským súdom a jeho neprijateľnosť pre žalobcu nie je právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Najvyšší súd nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho

postupom boli porušené základné práva žalobcu (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 04.05.2010).

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď žalovanému ani ostatným účastníkom konania náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 19. júla 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková